

Trives landsby- samfundene, fungerer kommunen

CARSTEN ABILD
formand
Landsbyerne i Danmark
Strandvejen 50, Otterup

I mere end 40 år har Danmarks mange landsbysamfund haft det svært med tab af skoler, børnehaver, bosætning, nærbutikker, håndværksvirksomheder, arbejdspladser, foreninger, forsamlingshuse m.v.

Årsagen er, at politikerne i 1960'erne havde den opfattelse, at velfærdssamfundet, der stod for døren, kun kunne skabes i bysamfund, hvor folk boede tæt. Ikke på landet med en spredt bebyggelse.

For at få os borgere til at bo i bysamfund vedtog Folketinget sammen med kommunalreformen i 1970 by- og landzonenloven (i dag planloven).

Med zonenloven blev Danmark opdelt i landzone, byzone og sommerhusområder.

Landzonen var en afviklingszone. Der måtte ikke bygges nye huse, og erhvervmæssigt var kun landbrug, skovbrug og fiskeri tilladt. Byzonen var en udviklingszone med bosætning, parcelhusvar-

terer, industriområder, håndværk og småindustri, butikker, foreninger, sportshal, kulturhus, skole, børnehaver, fritidshjem, bibliotek og anden offentlig service.

Ny kommunal struktur

Også den kommunale struktur og det politiske nærdemokratiet skulle centraliseres. Før kommunalreformen i 1970 var der 1.388 sognekommuner og ca. 15.000 sognerådspolitikere. Efter 1970 blev antallet af sognekommuner reduceret til 275 primærkommuner og antallet af kommunalpolitikere/byrådsmedlemmer til ca. 4.500.

Med den sidste kommunalreform i 2007 har vi kun 98 storkommuner og ca. 2.000 folkevalgte kommunalpolitikere.

Også mange politiske foreninger er blevet nedlagt/sammenlagt, og den politiske dialog er sygnet hen.

Med så store kommuner og så få folkevalgte politikere er afstanden mellem borger og politiker faretruende stor. Mange borgere mister forståelsen for og accepten af de kommunalpolitiske beslutninger og "går hjem". Politikerne bliver ensomme og anonyme, og kun borgmesteren og få udvalgsformænd er fremme i lyset. Storkommunen bliver en fjern og admini-

Det er så dejligt ude på landet, når landsbysamfundene trives.

Arkivfoto: Magnus Holm/Polfoto

strativ enhed uden folkelig identitet.

Storkommunens overlevelse

Landsbysamfundene har i kampen for at overleve bevaret det folkelige fællesskab, ildsjælene og frivilligheden.

Ligeledes er landsbysamfundene godt organiseret med beboerforeninger, borgerforeninger, landsbyråd og lokaråd. Det er i lokalsamfundene vi føler os hjemme og har vores identitet.

Heldigvis er der flere og flere

kommunalpolitikere, der støtter denne folkelige og nærdemokratiske udvikling og gerne vil i kontakt med landsbysamfundenes aktive borgere.

I flere og flere kommuner mødes landsbysamfundenes repræsentanter og kommunalpolitikere for at snakke samarbejde, vækst, udvikling, bosætning, nye arbejdspladser, folkeligt fællesskab, frivillighed m. m. i storkommunens landsbysamfund. Trives landsbysamfundene, fungerer storkommunen.